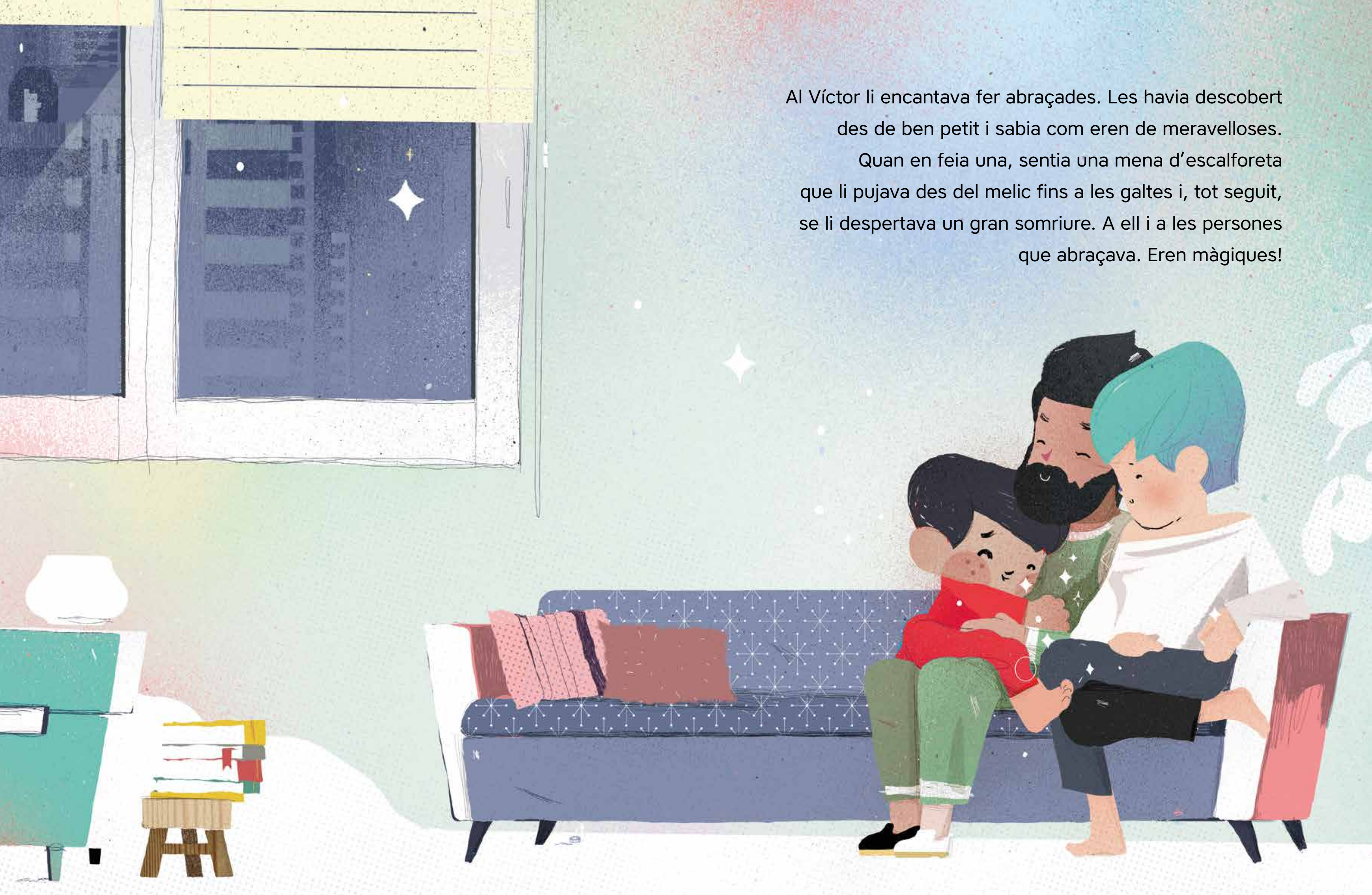

Al Víctor li encantava fer abraçades. Les havia descobert des de ben petit i sabia com eren de meravelloses.

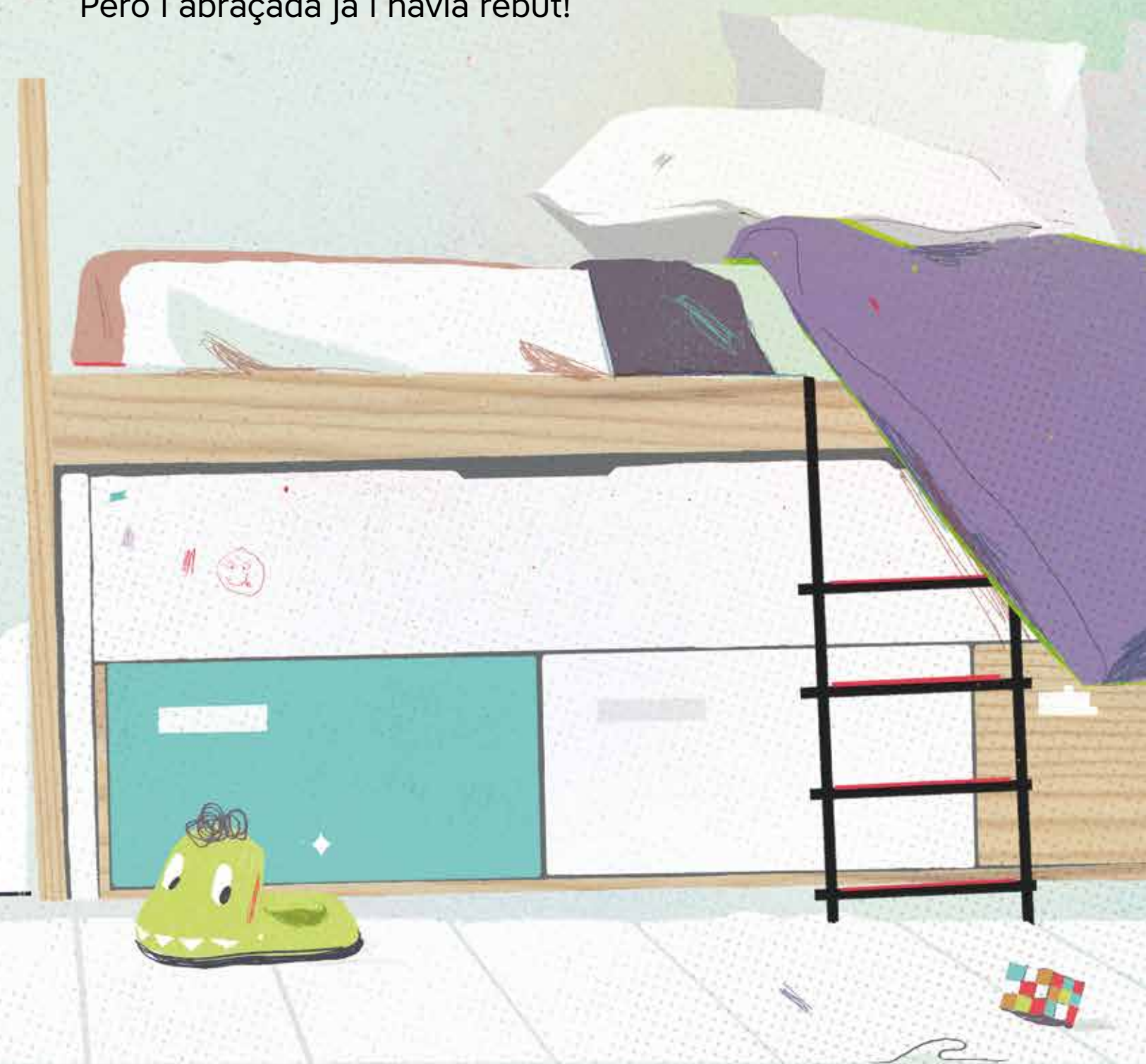
Quan en feia una, sentia una mena d'escalforeta que li pujava des del melic fins a les galtes i, tot seguit, se li despertava un gran somriure. A ell i a les persones que abraçava. Eren màgiques!

Cada matí, es llevava abraçat
a la seva gosseta i li feia petons
mentre ella el llepava
i remenava la cua contenta.

Aleshores, feia un salt del llit per anar al dels pares.
Els despertava entre abraçades i petons per córrer
després com un coet a l'habitació del seu germà gran.
—Bon dia, Martí! —exclamava, alhora que se
li llançava al damunt.
—Deixa'm dormir! —rondinava el germà.
Però l'abraçada ja l'havia rebut!

A l'escola abraçava tots els nens i nenes: la Marina, el Dani, la Gemma, la Mireia, el Gerard... També el mestre Miquel, el conserge Ramon i la directora, la senyora Josefina, que se'l mirava estranyada de veure com a aquell menut mai no se li acabaven les abraçades. —M'agraden! I en tinc de sobres! —exclamava quan algú li preguntava per què sempre en feia tantes.

